

Hayatın satır aralarından BURUK BİR ESİNTİ

DİRİLİŞ

“Adem’likten ‘adam’lığa derin bir soluk”

8.BASKI

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi - Araştırmacı Yazar

www.ridvansadikoglu.com

Instagram: @ridvansadikoglu

DIRİLİŞ

Bu kitabın telif hakları yazar Muhammed Rıdvan Sadıkoğlu'na aittir.

Basım _____ :
Matbaa Sertifika Numarası :

- 1.**Basım:** Aralık 2016
- 2.**Basım:** Ocak 2017
- 3.**Basım:** Haziran 2017
- 4.**Basım:** Mart 2018
- 5.**Basım:** Mayıs 2018
- 6.**Basım:** Ekim,2018
- 7.**Basım:** Eylül,2019
- 8.**Basım:** Eylül,2020

© Copyright 2020, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Bu kitabın hakları

Araştırmacı Yazar **Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU**'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir.

Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

Çıkmış olduğum bu uzun soluklu yolda yürek terlerini
akıtarak yol arkadaşlığının hakkını ziyadesiyle veren;

Kıymetli büyüğüm merhum
Sn **İsmail KARACAGİL** anısına,

Kıymetli annem Sn **Şahane TOK** başta olmak üzere
TOK ve KARACAGİL Ailelerinin tüm fertlerine
en içten teşekkürlerimle...

Zamanın, çabaların, gayretlerin, isteklerin tıkanıdığı anlar vardır. İnanın ki; eğer dua etmeyi biliyor ve duanın sahibinin gücüne inanıyorsanız; kendinizi, aklınızı ve duygularınızı bir kenara çeker ve onlara sıkı bir dua ettirirsiniz. Sonra, teslimiyet size dokunur ve beklentileriniz yüreğinize değen ilham ile yol bulur.

MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı, Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik ve aynı zamanda İlahiyat Fakültesi mezunu olup halen Halkla İlişkiler Bölümü öğrencisidir. Pedagoji alanındaki akademik eğitim sürecini devam ettirmekte olup özellikle "İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu" konularında dinsel terminolojinin topluma yansımaları yönünde "**İnsan İnsana Emanettir**" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kahta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kahta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü,2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikayet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkanları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insan üstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almış ve 2007 yılında öğretmenlik mesleğini bırakmıştır.

1998 yılından beri yazan Sadıkoğlu'nun Eğitim alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "Öğretmen Olmak", "Ertelenen Hayatlar (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN" (Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "Hz Havva'dan günümüze KADIN" (Araştırma İnceleme 7, 2 cilt), "Galiba Yanlış Anladık" (2 cilt, Araştırma İnceleme 8, Makale) "DİRİLİŞ" (Roman), "Geceye Bir Güneş Çizdim(Roman)", "Kerbübelâ (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait Kadifeden Çılgınlık (Roman), VE KADER GAYRETE AŞIKTIR(Roman), ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR(Araştırma İnceleme-9, 2 cilt) , olmak üzere yayımlanmış 32 (otuz iki) adet eseri bulunan Muhammed Ridvan SADIKOĞLU yaklaşık 3 yıldır sürdürdüğü İnsan İnsana Emanettir Projesi çerçevesinde 01 Mart 2020 tarihi itibarıyla 21 İl, 196 İlçe ve 2136 okul ve kurum ziyaret etmiş olup halen bu projesini aktif olarak sürdürmektedir.

ÖNSÖZ

İlk okuduğumda şaşırıp kalmış; beynimin duvarlarındaki yansımaları epeyce duyumsamış ve düştüğümüz bu hal ile bir hüznün deryasına kapılmıştım.

Almanya’da bir iş adamı 30 yıl boyunca evini temizlemeye gelen kadını dünya gözüyle hiç görmemiş, adam her sabah işten eve giderken kadının günlük ücretini bir zarf içinde belli bir yere bırakmış; kadın da gelip evin temizliğini yapıp gitmişti. Evet, hiç görüşmemişlerdi ancak kadın onun en mahrem dünyasına girmiş, en özel eşyalarına dokunmuş adını “**iletişim çağı**” koyduğumuz bu çağda ‘**iletişimsizliğin alasını**’ yaşamışlardı. Bugün büyükşehirlerde ise yığınla insan yanyana, saatlerce birbirine vücutları değdiği, göz göze kaldıkları halde tek kelime dahi etmeden yolculuk yapıyorlar.

Dedik ya adı “**iletişim çağı**”.

Güzelim coğrafyamızda akrabadan öte yaşanan komşuluk ilişkileri, mahalle sohbetleri, bir vücudun azalarıymışcasına dorukta yaşanan muhabbet, tarihin tozlu raflarında yerini alırken uğradığımız bu müthiş bilinç kaybı; tek merkezden servis edilen ve hafızalarımızı topyekûn yok eden bir kültürsüzlük dalgasının işgal etmesi ile de zirveye ulaşmış durumda.

Sahip olduğumuz insanî değerler erozyona uğramaya yüz tutmuş, sınırsız bir dünyevileşme tüm benliğimizi esir almış; bireysellik, bencillik, çıkarıcılık, çekememezlik ve tahammülsüzlük gibi olumsuz değerler **ilişkilerimizde en ön sıradaki** yerini almakta gecikmemiş; bütün bu beşeri zaafı da toplumumuzda mutsuz, umutsuz, olumlu düşünemeyen ve

paylaşamayan kişilerin sayısını artırarak yazık ki bugün hedefine ulaşmıştır.

Parkta yatan kimsesizler, sahillere vuran cesetler, açlıktan ölen ve soğuktan donarak can veren insanlar, toplumun büyük bir kesiminde baş gösteren geçim sıkıntısı ve yetememe telaşı, arşa yükselen ağıtlar, yanan ve yakılan yürekler, gözleri sadece bir resim karesine mahkum bırakılmış bağıri yanık anneler de ulaşılan bu hedefteki en önemli resim kareleri olarak göze çarpıyor.

Bakın televizyonlarımıza ve lütfen birer kültür celladı kanallarımızdaki, dizilerimizdeki özendirici tabloları irdeleyin! Kültürümüze, aile yapımıza, değerlerimize, kutsallarımıza ve toplumsal dinamiklerimizi yerle bir etmek adına sarf edilen eforun dışında başka ne görebiliyorsunuz? Bozuk bir Türkçe, yarım cümleler, güneş görmemiş küfürler, kocasını aldatan ve bunu gururla anlatan kadınlar, tüm kültürel değerlerin ayaklar altına serildiği evlilik programları, kendisi gibi düşünmeyenleri yok etmeye odaklanmış zihniyetlerin yakalandığı **'tekfiriyet'** hastalığı, ölü yarıştıran bir zihniyet; renge, dile, dine, ırka bürünmüş bir zulüm tablosu.

'İletişim' çağının (!) *barometresi olarak addedilen* sosyal medyaya bakın; haklı olma telaşı içinde "ayetleri" bile **neshedecek kadar gözü kararmış**; Allah'ın affetme ihtimali sonsuz olan kullarının celladı kesilen ve onun **"Rahman"** sıfatına ortak olabilmek(!) adına kendi çıkarlarına ve **"ego putlarına"** tapma telaşında milyonlarca insan var.

Yani amacı amaçsızlık olan koca bir güruh çarpıyor mu gözünüze?

"İyi"ler tabii ki var ama yazık ki hep olduğu gibi **'azınlık'** ve ne acıdır ki **'pasif iyi'** olarak kalmayı tercih ediyorlar.

Düneye, on yıl veya yüz yıl öncesine kadar çok daha rahat görünsek de, artık **"insan"** kavramının **"insanlık"** kriterlerinden ne kadar uzaklaştığının; çamurdan yaratılmışın

ne kadar çamurlaştığının; insanın ne kadar yalnızlaştığının, mutsuz hayatların en yüksek perdeden haykırıışlarının ve toplumun hemen her bir ferdini esir alan “boşluk” kavramının okunması için kahin olmaya gerek var mı?

İçinde yaşadığı koca kalabalığa rağmen yalnızlığın dipsiz kuyusuna terk edilmedi mi insan? Annenin babayla, babanın oğulla, annenin kızıyla konuşamadığı; herkesin 120 m²'lik bir çatı altında dahi kendine ait bir dünya kurduğu ve “anlaşılammaktan” şikayetçi olduğu bir tablo yok mu önümüzde?

Modern kentsel yaşamla birlikte apartman hayatının artışı, teknolojik aletlerin etkisi, post-modern anlayışın geliştirerek bireysel ve toplumsal yaşamın merkezine yerleştirdiği sanal âlemin etkisi ile oluşan yeni yaşam tarzı; geçmişten, gelenekten, dini motiflerden gelen değerleri öteleyip toplumsal hayatın dışına itti maalesef.

Yaklaşık iki buçuk asırdır, dindar kesimlerin; güç ve teknoloji üzerinde yükselen Batı Avrupa ve onların ortaya koyduğu modern değerler(!) karşısında yenilgi psikolojisi ile oluşan **nisbetleşme duygusu ve yetersizlik kompleksi** de buna eklenince değerlerin ötelenmesi ve yitirilmesi hızlandı.

Baş döndürücü hızla meydana gelen bu etkileşim bizler için ihtiyaçtan ziyade bir özenti halini aldı. Bu sayede de en çok tv programı izleyen, telefon kullanan, internet başında sabahlayan toplumlardan biri haline geldik rutin yaşantılarımız içinde bir “**farkındalık**” arama telaşı içinde ve kültür emperyalizminin ilmiğini kendi ellerimizle boynumuza geçirdik.

Yıllar yılı beynimin duvarlarında yankılanan, gönlümü taşıran ve benim hüznün deryalarında kulaç atmamı sağlayan bu yozlaşma ve yukarda arz etmeye çalıştığım sebepler, elinizde duran bu **‘ilk’ roman deneyimimin** de mimarı oldu aslında.

Gerçek bir hayat hikayesinin yansımalarıyla hayat bulan ve kendi yaşam çizgimden de derin kesitleri bulabileceğiniz

kurgusal bu çalışmada, “*adem*” doğmak ile “*adam*” olmak arasındaki o incecik çizgiyi; kâh duygularınıza hükmetme gayreti içinde, kâh dini motiflerin ortaya koyduğu vicdani gerçekliklere dikkat çekerek, kah insan olmanın beraberinde getirdiği “*basiret ve feraset*” kavramlarına yüklenerek bir roman edası içinde resmetmeye çalıştım.

İnsani, vicdani, Kurani ve Muhammedi hakikatleri en yüksek perdeden haykırma çabası içinde olduğum bu çalışmanın “*İlk*” olmasının beraberinde getirdiği beşeri eksiklik, aksaklık ve yanlışlıklar ise affınıza ve anlayışınıza muhtaçtır.

Gayret bizden, tevfik ise Yüceler Yücesi Rabbimizdendir.

“*Diriliş*”lere vesile olması dua ve temennisiyle.

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Tüm "Berfin"ve "Kerem"lere ithafen...

*Her bir varlık kâinat kitabına düşmüş bir harftir.
İnsan kendi başına iken okunmaz.
Ne zaman ki başkalarının varlığı ile yanyana gelir manasını
bulur, bu yüzden hayatımızdaki her insan ve varlık bizim
kâinat kitabında okunmamız içindir.
**Kendi yolculuğuna çıktı isen bırak tüm bunları.
Harfleri yazamın seninle kâinata neler yazdığına bak.***

“Kaç yaşındasın sen?”

“13 örtmenim...”

Sapsarı saçları, kestane rengi gözleriyle karda açan bir çiçek gibi görmüştü Berfin'i yaptığı alan taramasında. Okula gelmeye can atan bu çocuğun okula gönderilmesi için aileyi ikna etmek çok da kolay olmamıştı. Zira *'gelinlik'* çağda idi artık ebeveynleri için. Evlenmeli ve çoluk çocuğa karışmalıydı. Aşındırılması gereken tüm kapılar aşındırılmış ve babasına *'gözdağı'* verilerek okula kaydedildiği günden beri yine baba baskısı yüzünden gizli saklı geliyordu okula Berfin. Kısa sürede okula alışmış, cin gibi zekasıyla arkadaşlarını sollamış; adeta bugüne kadar ısrarla gönderilmediği okulda, yılların acısını çıkarırcasına üç ay gibi kısa bir sürede okuma yazma öğrenmişti.

On üç kardeşin ikinci çocuğuydu Berfin. Ablası yıllar önce hiç tanımadıkları biriyle kaçmış, o günden beri de tüm aile onun üzerine titrer olmuş, attığı her adımın hesabını sorar olmuşlardı. Zordu köyde çocuk olmak. Kendinden

küçük on bir kardeşin yükü de eklenince üstüne, canı çıkasıya uğraşıyordu Berfin, sırf okula gelebilmek için.

“Örtmen olmak istiyom ben... Okumak istiyom. Bu köyden gitmek istiyom. Büyük şeer görmek istiyom”

Bunları her fırsatta söylüyordu Mustafa'ya. Çizdiği resimler bile hep bu seveda üzerineydi. Mustafa, bu ısrar ve azmi görüyor; var gücüyle bu zeki çocuğun okuldan alınmaması için baskı kuruyordu aileye. Öyle ki gün aşırı köye iner olmuştu artık.

Okul, köyün çok dışında kerpiç bir binadan ibaretti. Lojmanı ise okula bitişik olarak iki odalı yapılmıştı yıllar önce. Kısa süre içinde köylüye kendini benimsetmeyi başarmış; genç yaşına rağmen büyük bir ilgi görmüş, köyün bir ferdi haline gelmişti.

Berfin, aradan geçen bir yıl içinde okuma yazmayı tümüyle sökmüş ve kitaplara vermişti kendini. Okuyor, okuyor, okuyordu... İftar vakti susuzluğunu gidermeye çalışan bir oruçlu gibi kana kana...

“Örtmenim!!! Şeere giderken bana kitap alır mısın?”

“Alırım tabi yavrum. Bitirdin mi verdiğim kitapları?”

“Babam sobaya attı örtmenim. Beni okula göndermeyecekmiş zaten. Okumak senin neyine diyo.”

Biliyordu durumu aslında. Berfin'i okula kaydederken bunun **geçici bir zafer** olduğunu anlamıştı. Zira koca bir aile vardı karşısında; baba, anne, dayı, amca, hala, teyze....

Buna rağmen yılmamıştı Berfin'deki bu azmi görünce. Berfin de evdeki sorumluluklarını çok büyük bir titizlikle yerine getiriyor, sırf *'okul bahane edilmesin'* diye elinden geleniyapıyordu.

Araya yaz tatili girmiş, köylü ile vedalaşmış, tatile gitmek üzere yola çıkmıştı. Köy çıkışındaki pamuk tarlasında arabanın önünü kesmişti Berfin:

“Örtmenim gidiyorsunuz. Peki babam beni okula göndermezse?”

“Geri geleceğim Berfin. Gitmek zorundayım. Senin nasıl ailene karşı sorumlulukların varsa benim de var. Seni, ne olursa olsun okutacağım inşallah.”

“Söz mü örtmenim?”

“Söz Berfinciğim söz.”

Bu sözü almış olmanın ve Mustafa’ya duyduğu derin güvenin hazzıyla vedalaşmış ve işinin başına dönmüştü Berfin.

Köyden çıkarken köy muhtarına okulu teslim etmiş, Berfin’in durumunu sıkı sıkıya tembihlemiş “babam beni okula göndermeyecek” sözünün anlamını iyi bildiğinden, bu konuda olabilecek en ufak bir hareketten kendisinin haberdar edilmesini ısrarla rica etmiş, olur da bu konuda kendisine bilgi vermezse bu suça ortak olacağını ‘*tehditvari*’ bir dille de defalarca anlatmıştı Mustafa, ama yine de içi rahat değildi.

Köyün tümü akraba idi. Başkalarına ait tarlalarda günlük yevmiye ile çalışan bir geçim yapısı vardı köy ahalisinin. Zaman zaman bu günlük yevmiyelerinden ‘*kırptığı*’ para ile çoğu kez ısrarla kitap almasını istemişti Berfin.

Günler, günleri kovalamış; gün aşırı açtığı telefonlarla köyün, okulun ve özellikle Berfin’in durumunu ısrarla köy muhtarından takip eden Mustafa, tatilin bitimine doğru okulunun yolunu tutmuştu. Şu ana kadar kötü bir şey olmamasının huzurunu soluklarken “*ya haber vermedilerse*” düşüncesiyle için içini kemiriyordu.

Zira biliyordu ki birileri elini taşın altına koymaz, bu makus gidişata engel olmazsa bu süreç böyle devam edecek, genç dimağlar henüz hayatının baharında iken soldurulacak;

bu zihniyet hep galip gelecekti. Berfin bir namzetti sadece; bu mücadeleyi başarırca bu kör talihi yenecek, bundan sonraki nesillere örnek teşkil edecek iyi biri olacaktı. Ama ya başaramazsa?

Bu korku ve endişe sarmalı içinde yaz tatilini bile bitiremeden köye vardığında her şeyin yerli yerinde olduğu, özellikle de Berfin'in durumunda bir değişme olmadığını, o gece köy odasında öğrenmişti öğrencilerinden. Bunun huzuruyla lojmana doğru ilerlerken bir gölgenin kendisini takip ettiğini hissetti.

"Benim örtmenim. Hoş geldiniz!"

Berfin, yanındaki kuzeni Leyla ile Mustafa'nın köy odasından kalkmasını beklemiş, ardınca takip etmişti. Bir evladına kavuşmuş olmanın mutluluğu ile durumunu ayak üstü sormuş, aldığı haber nedeniyle de çılgına dönmüştü:

"Babam beni okula göndermeyecek örtmenim. Ne olur buna engel olun. Beni karısı yeni ölen emmim oğlu Hacı Mahmut'a vereceklermiş. Kendi aralarında konuşurlarken duydum anamla. Babam yüklü bir başlık parası alacakmış."

Bir an köye geri dönmeyi düşündü ama vakit epey ilerlemişti;

"Sen eve git kızım. Sabah ola hayrola..."

"Örtmenim?"

"Efendim kızım?"

"Bana bi söz verdiniz siz? Beni okutacaksınız. Benim sizden başka umudum yok. And olsun ki beni everirlerse ben kıyarım bu tatlı canıma..."

Bu son cümle bir hançer gibi saplanmıştı böğrüne. Köyle lojman arasındaki mesafeyi nasıl geldiğini anımsamıyordu bile. Sabaha kadar kabuslar içinde dört dönmüş; akşam, köy odasında Berfin'in babasını göremeyince zaten içine bir kurt düşmüştü ama öğrencilerinden yaramaz bir durum olmadığı

haberi bir teselli olmuştu.

Öğlen yemeği vakti ne yapabileceğini danışmak üzere diğer köy okullarındaki arkadaşlarını ziyarete gitmiş, jandarma karakoluna bilgi vermiş ama aldığı bilgiler bu işin çok da kolay olmayacağını göstermişti. Zira mevcut mevzuata göre “öğrenim çağı” dışına çıkmıştı ve bu yüzden de aile, çocuğunu okula göndermesi için hiçbir şekilde zorlanamazdı.

Köye döner dönmez köy muhtarının evinde aldı soluğu. Muhtar, ilk başta inkar etse de onun inatçılığını iyi biliyordu:

“Bak muallim bey. Seni seviyoruz. Bi tek ben değil, hepimiz seviyoruz seni. Bize hocasın, doktorsun, hasta bakıcısın. Her şeyimiz oldun artık. Bizim bi evladımız gibisin. Beni dinle, bu işi oluruna bırak. Sen kabul etsen de etmesen de bu memleketin töresi böyle. Adeti böyle. Bunu sen değiştiremezsin. İş farklı yerlere çekersen senin de başın ağrır, hepimiz üzülürüz.”

Öperken ısıran bu sözler karşısında asıl niyeti sezinlemiş, bu işin peşini hiçbir surette bırakmayacağına dair muhtara adeta meydan okumuş; hazırlanan yemek sofrasından tek lokma dahi almadan lojmanın yolunu tutmuştu.

Köy çıkışında öğrencilerinden birini Berfin’in babasını çağırmak için göndermiş, bir süre sonra geri dönen çocuk, babanın aslında evde olduğunu ama ‘evde değil’ demesi gerektiği konusunda tembhlendiğini iletmişti.

‘Evde olmayan’ birine gitmek, öğrencisini zor durumda bırakmak olacağından akşamı beklemiş; gündüz diğer köy okullarındaki öğretmen arkadaşlarıyla akşam lojmanda bir araya geleceklerine dair sözleşmiş, onların da aynı tepkiyi verip ‘oluruna bırak’, ‘hangi birini kurtaracaksın’, ‘bu bölge insanının kaderi bu’ sözleri karşısında yaşadığı akıl tutulması nedeniyle bu buluşmayı da ertelemişti.

Lojmana girdiğinde bir çocuğun hayatını kurtaramıyor olmanın çaresizliği ile kabaran gönlü, gözlerinden boncuk boncuk akan gözyaşları ile iyice taşmıştı. Kemal amcanın sözleri beyninin duvarlarında yankılanıyordu:

“Öğretmenlik zor meslektir oğul. Gönül işidir. Bir kez aşık oldun mu seni ancak tenesir paklar. Hele bir de köy öğretmenliği oldu mu bu bir kara sevda halini alır. Köylünün her bir şeyi olan sen, en ufak bir yanlışında ya da onlara ters gelen bir hareketinde dışlanırsın ve bir bakarsın tek bir öğrencin dahi gelmiyor okula...”

Ne yapması gerektiğinin bilmezliği içinde kıvranıyordu. Durumu kendi haline bıraksa, bunu vicdanına anlatamazdı.

Bu kırılma bir yerlerden başlamalı, birileri elini bu taşın altına sokmalı, bu makus talihin önüne geçmeliydi. Bunu başarırca, diğer çocuklara da bir emsal teşkil edecekti. Kız çocuğunu okula göndermeyi ısrarla ‘ar’ sayan bir zihniyetin eşini, kızını doktora götürdüğünde yine aynı ısrarla ‘kadın doktor’ istemesini hayretle izliyordu ama **cehalet ile yokluğun kardeş olduğu** bu tabloda bunu anlatabilmek gerçekten zordu. Çaresizliğin zirvesinde, ruhunu sarmalayan bir sancıyla kıvranıyordu tüm zerrelere.

“Hiç çaresiz kaldınız mı bu hayatta? Eliniz böğrünüzde denir ya işte öyle. Kimsesiz, bir ağaç kovuğundan çıkmışcasına. Boğazınız parçalanırcasına ‘imdat’ diye bağıtırken bu milyarlık dünyada sesinizi duyan bir kişi bile olmadığını gördünüz mü hiç?

Bilim, din ne varsa inanıp sarıldığını; kapılar yüzünüze kapandı mı hiç? Ya da ben güçlüyüm, bu dünyaya kafa tutabilirim derken, bir toz tanesi kadar bile öneminiz olmadığını hissettiniz mi hiç bu dünyada?

Yalnızlık nedir bilir misiniz gerçekten? Kader mi, alın yazısı mı yoksa isim veremediğimiz başka bir yolda sürüklenmek zorundayken sorguladınız mı başınıza gelenleri? Peki, cevap bulabildiniz mi bu sorulara? Büyük bir yanardağ patlarken ya da

bir sel delicesine coşmuş, tozu toprağı kapmış üstünüze gelirken öylece bakakaldınız mı? Çözüm bulabildiniz mi üzerinize gelen lafları veya çamurlu suyu durdurmak için?

Ya da bir yaşındaki çocuk kuvvetiyle üzerinize abanan otuzlu yaşların erkek kuvvetine direnebildiniz mi size bir destek yokken? Çılgılığınızı duyan kimse yokken?

Peki niye ağlıyor hala insanlar, niye çaresizce yılana sarılıyor denize düşenler. Neredesiniz çözümsüzlüklere çözüm bulan insanlar, neredesiniz adaleti sağlayan insanlar? Toplumsal ya da bireysel, bazı hayatlar sönerken neredesiniz? Hani çözümünüz, hani duruşunuz?

Değiştirebildiniz mi yüzyıllardır tersine dönen dengeleri? Değiştirebildiniz mi açlığı, haksızlığı, yoksulluğu? Ya da silebildiniz mi mazlumun gözyaşlarını?"

Hislerini Yusuf'un güzelliği ile yıkayarak geçmiş günahlarından soyunup göğün perdelerini açmak; miraca kanatlanmak için güzel bir abdest aldı. Hapsoldüğü bu derin kuyuyla yüzleşmek; Rabbinin onu bu derin kuyudan çıkaracak bir kervan göndermesi için ellerini açtı semaya. Sultan olmak için bir Yusuf kuyusu gerekmez miydi? Ruhuna ağırlık yapan kötü düşünceler onu esir almış, olabileceklerin ızdırabı içinde canı acımaya başlamıştı.

*“Bu ne kadar yoğun bir siyahmış, ne zifir karaymış
Ya Rabbim, ki hiç bir kalp görmedi,
hiçbir kulak duymadı olan biteni.”*

“Örtmenimmm... Örtmenim.... Mustafa Örtmen...”

Saatlerce gözyaşı sağanağı altında dualar etmiş, yaşananların yorgunluğu ile gözleri uykuya yenik düşmüştü.

“Bir şey mi oldu kızım bu saatte?”

“Berfin örtmenim!!!”

Uyku mahmurluğunu daha üzerinden atamamış olmanın rehavetiyle ‘Berfin’ lafını duyunca irkildi:

“Kötü bir şey yok kızım inşallah?”

“Berfin’i bu gece veriyorlar örtmenim! Beni o gönderdi, git haber ver diye...”

“Tamam kızım sen git ben geliyorum!”

“Gelmeyin örtmenim. Gelerseniz kötü olacak. Muhtar emmi, köyün gençlerini tembihledi, ‘hoca buraya gelmesin’ diye...”

Bu sözler karşısında kapana kısılmış bir güvercin gibi canı acımış, kanadı kırık bir kuş gibi bir çözüm üretememenin sancısıyla kıvrılırken ne olursa olsun köye gitmeye karar vermişti. Karşısında onu bekleyen bir öfke yumağı vardı ve **kirlenen vicdanların ruhlara çaldığı**

siyahlıklar, bu öfkeyi yakıcı bir lav gibi fışkıyordu:

"Mustafa Hoca hele sen bu akşam gelme köye?"

"Nedenmiş o?"

"Muhtar emmim öyle dedi bize ... Git yat sen."

Yüreği tarumar olmuş bir hüzün bahçesi gibiydi. Bunu başaramadığı takdirde, bir pişmanlık tufanına yakalanacağını iyi biliyordu. Bitkinlik, tükenmişlik ve çaresizlik girdabındaki başında, bir mahşer uğulduyordu sanki. Ama ne olursa olsun vazgeçmeye de niyeti yoktu.

Yıkık dökük bir eve, virane olan bir hana dönen yüreği bu kararlılıkla şahlanmış, gençleri köyde bir tatsızlık yaşanmayacağına dair ikna etmeye çalışırken; gecenin zifiri karanlığını aydınlatan araç farlarıyla ortalık gündüz gibi aydınlanmış, aracın jandarmaya ait olduğunu anladığında 'beli silahlı' köy gençlerinin ortadan kaybolmasına oldukça sevinmişti.

"Hocam hayırdır bu saatte?"

"Burası benim evim; asıl size hayırdır, hoş geldiniz!"

Asayiş amaçlı dolaşan karakol komutanına dili döndüğünce durumu anlatmış, birlikte Berfinlerin evine doğru ilerlemişlerdi. Bu davranışı ile ciddi bir tepki toplayacağını iyi biliyordu ama **dünyanın, cimriliğin ve mal sevgisinin zemmi ile** bir hayat yok edilmek üzere idi. Maide suresi otuz ikinci ayeti çınlıyordu kulaklarında;

"Kim, bir kişinin hayatını kurtarırsa, bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur."

Karakol komutanını görmeyen Berfin'in babası Mahmut Efendi, Mustafa'yı "burda ne işin var" diye azarlamak için ayağa kalkmış, karşısında onunla birlikte karakol komutanını görünce geri adım atmıştı.

Kalplerinin putlarına, dünyalık çıkara, menfaate secdeye duran kalabalığa uzun uzun bakan Mustafa; ısrarla

Berfin'in henüz 14 yaşında bir çocuk olduğunu, okumak istediğini, çok zeki olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama yazık ki onu dinleyen kimse yoktu. Zira "emmioğlu"nun mal varlığı oldukça yerinde idi ve onun enişteligi odadaki bir çok kişi için iş, aş, güç demektir.

Emmioğlunun içinde **kin gibi yükselttiği kaleleri, abide gibi besleyip büyüttüğü gururu, perde perde ruhuna asıp yücelttiği şöhreti** vardı ama atacağı bu adımla gencecik bir canı uçurumun kenarına getirdiğini resmedemiyordu o küçük beyninde. Gözünü dışardan koparıp kendi içine bir yöneltilse, içinin Hiralarna bir hicret edebilse görecekti bu uçurumu ama ne yazık ki etrafındaki yalakalar buna izin vermiyordu.

Karakol komutanının ısrarıyla Berfin'in odaya çağrılmasında mutabık kalan odadakiler, onun fikri doğrultusunda hareket edileceği konusunda söz aldılar Berfin'in babasından. Mustafa, Berfin'in böyle bir ortamda kararının korkuyla da olsa "**olumsuz**" olmayacağını ısrarla anlatmaya çalışsa da ok yaydan çıkmıştı, zira **kapalıydı gönül perdeleri**. Sabır harcıyla bir yıldır ördüğü bu kaleyi teslim etmek istemiyordu Mustafa. **Her bir köşesi paye paye edilmiş bu dünyada Berfin'in payına düşen "hüzün" olmamalıydı.**

Mustafa'nın itirazlarına rağmen çağrıldı Berfin. Başını önünde, mahcup ve tedirgindi; zaten küçük olan bedeni bu ağır yükün altında sanki daha bir küçülmüştü. **Düşleri, avucundan kanatlanmış kuşlar gibi sonsuzluğa uçuyordu ve böylesi bir tabloda çaresizliğin, korkunun, endişenin girdabına teslim olmaktan başka yolu da yoktu.** Mustafa ile defalarca göz göze gelmiş, o yalvaran bakışlarındaki hüzün yumağı Mustafa'nın yüreğini tarumar etmişti.

Kendisine sorulan sorular karşısında toplumun yere

batasınca töresi gereği sessizliğini korumuştur Zira “hayır” dese başına gelebilecekleri tahmin edebiliyordu.

“Sükunet kabul etmektir efendim... Bu kız bu evliliğe razıdır. Bu nikah caizdir. Bakın kızın rızası da var...”

Hüküm verilmiş, kalem kırılmış, dar ağacı kurulmuş, idam sehpası hazırlanmıştı. **Deli bir fırtınaya tutulan aç denizlerin; çaresizlik içinde göklerden yağacak berekete olan muhtaçlığını** iliklerine kadar yaşayan Mustafa, köy imamının bu haykırışına esefle baktı. İlerlemiş yaşına rağmen temsil ettiğini sandığı dinden, zerre kadar nasibini alamamış, ortaya koyduğu tüm söylemleri sadece “*geleneksel*” inancın tezahürleri olan bu din bezirganının bu haykırışında da birazdan okuyacağı mevlidin, ettireceği duaların, “*gırtlak ağalığı yaparak*” okuyacağı ayetlerin ulaştıracağı paracıkları hayal ettiğine emindi.

Yalvaran gözlerle, yüreğinde kaynattığı coşkularla, beslediği umutlarla ve ruhundan taşan pınarlarla karakol komutanına baktı Mustafa. Konumu itibarıyla ağzından çıkacak iki laf, bu gidişatı değiştirecekti ama komutan hiç oralı değildi. Benzeri olaylara çok alışmıştı ve bu işe engel olmanın ucunda köylü ile, özellikle de belli bir nüfuz sahibi olan enişte adayıyla “*karşı karşıya gelmek*” vardı. Mevcut tablo, bu işe engel *olunamadığını* gösteriyordu. Neredeyse tüm köylüyü karşısına almış; **derinlerinde, en tenhalarında kümelenmiş anlamsızlık çukuruyla yüzleşmiş**, başını eğbildiği kadar öne bükmüştü Mustafa. İçindeki bu büyük boşluğun anlamsızlığı yüreğini kanatıyor ve bu yüzden de başını kaldıramıyordu.

Söz alan muhtar çocuğun, ana baba rızasının toplumun örfünün, adetin ‘*yeter*’ olduğuna dair birkaç kelam etti ve Mustafa’yı kast ederek bu işin daha çok kurcalanmasının kimseye bir faydası olmayacağını, enişte beyin nüfuz sahibi,

saygın biri(!) olduğunu, bu evliliğin köy için de çok iyi bir fırsat olacağını, Berfin'in yokluktan varlığa geçeceğini, bunun hayatının fırsatı olduğunu anlattı uzun uzun.

Mustafa'yı lojmana kadar bırakan karakol komutanı ise onu ikna etme çabası içindeydi;

"Bak hocam. Ben 7 yıldır burda görev yapıyorum. Bu insanların yabancısı değilim. Yaşın çok genç. İdealistsin. Kanın kaynıyor. Kendine göre doğru olanı yapıyorsun. Ama bu insanların damarına bastın mı seni ben bile kurtaramam!"

"Yani siz de onlardan tarafsınız öyle mi?"

"Taraf olmak" tespiti kızdırmıştı komutanı:

"Onlardan tarafım demiyorum ama şartlar bunu gerektiriyor. Bu insanlar seni de ideallerini de çok çabuk harcarlar. Dersine gir çık öğretmen efendi. Sana ne elalemin kızından..."

"Öğretmen efendi" sözü yüksek harflerle çıkmış, komutanın da bu düzenin bir parçası olduğuna kanaat getirmişti Mustafa...

Bir enkaz halinde yatağa yığılmış, **uykuya rağbetin en yoğun olduğu gecenin tenhasından sabahın ışımasına kadar** dualar etmiş; bu döngünün değişmesi için Rabbinden güç talep etmiş, ona sabır ve tahammül vermesi için ağlayarak yalvarmıştı.

"Bu ne kadar yoğun bir siyahmış, ne zifir karaymış ya Rabbim ki hiç bir kalp görmedi, hiç bir kulak duymadı olan biteni."

Sabah olduğunda ise hiçbir öğrenci okula gönderilmemişti.

"Ahhh!" dedi mırıldanarak, "Ahhh Kemal amca yine sen haklı çıktın!"

Olan bitene itirazı **muktedirleri** rahatsız etmiş ve tüm köylü çocuklarını okula göndermemeleri konusunda tembihlenmişti. Her biri yakın akraba olan köylüden